

τὸν καὶ τὰ τέκνα του, τοὺς θρόνους τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας, καὶ, ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ὑπὲρ τῆς Γαλλίας.

Ἐγράφη, ἐν τοῖς ἀνακτόροις Φοντεναιβλώ, τὴν 11 Ἀπριλίου 1814 »

— Τοῦτο λοιπὸν, εἶπε τῷ Καλλιαγκοῦρ, τοῦτο θέλουν, νὰ γράψω ;

Ὁ Δουξ τῆς Βικένσης, δὲν ἐγνώριζε τὰς διαφόρους περὶ τῶν περιστάσεων τούτων ὁμιλίαις, καὶ ἤκουσε μετὰ συννοίας καὶ εὐλαβῶς τοὺς εὐγενεῖς καὶ ὑπερῆφάνους λόγους τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅστις μάτην ἐζήτηι νὰ διεγερῇ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν τιμὴν εἰς τὴν καρδίαν τῶν στρατηγῶν του.

— Μεγαλειότατε, τῷ εἶπεν ὁ Καλλιαγκοῦρ συγκεκινημένος καὶ μόλις δυνάμενος νὰ ὁμιλῇ, εἰς τὴν ἱστορίαν θὰ ἦναι ἀνήκουστος ἡ σημερινὴ θυσία.

— Παραιτῶ, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ Ναπολέων, παραιτῶ, ἀλλὰ δὲν δίδω τίποτε.

Καὶ αὐτὸν ἔπεμψε πληρεξούσιόν του καὶ τὸν πρίγκηπα τῆς Μοσχόβης, οἵτινες φθάντες εἰς Παρισίους ὑπέγραψαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ταλλεϋράνδ τὴν πολυθρήλλητον συνθήκην τῆς 11 Ἀπριλίου, ὅπου δι' εἴκοσι δύο ἄρθρων ἀπεφασίσθη ἡ τύχη τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου. Ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἡ ἡγεμονία τῆς Αἰθαλίας.

Ἰπέγραψεν ὁ Ναπολέων τὴν συνθήκην, μετὰ πολλὰς δυσκολίας καὶ δισταγμοῦ.

— Ἀτυχές τέκνον μου, ἐπεφώνησεν ἔπειτα, ὁ πατήρ σου δὲν ἔχει τι νὰ σοὶ ἀφήσῃ πλέον.

Καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, 12 Ἀπριλίου 1814 ἐνῷ Κάρολος ὁ Δέκατος εἰσῆρχετο εἰς τοὺς Παρισίους, ὁ Σούλτ ἐνίκα τοὺς Ἀγγλους παρὰ τὰ τείχη τῆς Τουλῶνης, ἱκανοποιῶν, ὡς εἶπεῖν, τὸν Ναπολέοντα διὰ τὰς ταπεινώσεις καὶ τὰς θλίψεις του εἰς Φονταιβλώ. Ὁ Βέλγικτων δὲν ἠδυνήθη νὰ κυριεύσῃ διὰ τῶν ὃπλων τὴν πόλιν ταύτην, καὶ τοὶ ἀντιτάξας ἐβδομήκοντα χιλιάδας κατὰ τῶν εἴκοσι πέντε χιλιάδων φρουρῶν τοῦ Σούλτ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλλάδιον 37)

Ὁμολογία ἀπροσδόκητος.

Οὐδὲν ἄλλο ἐλάχιστα ἐπιδεκτικὸν ἀνοχῆς παρὰ τὴν ὁδύνην τὴν ἀόριστον, ἐκείνην ἧτις δὲν ἔχει ὄνομα ἐν τῷ λεζικῷ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν. Ἡ ζηλοτυπία εἶναι μόλις ἄλλος χυδαῖον, κόρη τῆς φιλαυτίας· θαλαπομένη μέχρι βαθμοῦ τινος, κοινοῦ καθ' ὅλους σχεδὸν τοῦς ὁργανισμοῦς, πρέπει νὰ ἔχῃ θάλαττον τι προκλητικὸν, ἐπειδὴ πολλὰ ὄντα διαβιοῦσιν ἐν τῇ ζηλοτυπίᾳ καὶ λίαν καλῶς ἔχουσιν· ἀλλ' ὅταν ὁ ἀστυκὸς οὗτος δαίμων τῆς

ἐνδομύχου διαμάχης μεταλλοιοῦται εἰς τὸν γύπα τοῦ προμηθεῶς καὶ ἀντὶ ν' ἀποξέσῃ τὴν ἐπίδερμίδα βιβρώσκει τὸ ἥπαρ, ὦ ! τότε οὐδὲν ὑπάρχει ὄνομα διὰ τὸν ζωντανὸν αὐτὸν θάνατον· δὲν εἶναι πλέον ζηλοτυπία, ἀλλ' εἶναι τι χειρότερον ἢ ὁ ἔδης.

Ἡ ἀνυπόφορος αὕτη ὁδύνη κατεβατάνιζε τότε τὸν Ἀνδρέαν. Ἀπὸ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Προμηθεῶς ἅπαντες ὅσοι ἐβουλήθησαν νὰ κλέψωσι τὸ οὐράνιον πῦρ ἐν μιᾷ μόνῃ ὥρᾳ ἐξέτισαν αἰῶνα ὅλον ἐπὶ τοῦ Κανκᾶσου. Ὁ Ἀνδρέας εἶδε γινόμενον ἄφαντον τὸν Κόμητα εἰς τὰ σκότῃ τῆς νυκτὸς καὶ τῶν δένδρων. ἤκουσε δὲ τὸν κρότον δευτέρας θύρας κλειομένης ἐν προφυλάξει, καὶ τὰ ὅμματα του ἐζήτουν διὰ μέσου τῶν δρυφράκτων ν' ἀνακαλύψωσιν ἀκτινὰ τινα φωτὸς ἐσωτερικοῦ εἰς τὰ παράθυρα τοῦ ἐρημητικοῦ οἰκήματος· ἀλλ' οὐδὲν ἔφωγγεν ἐπὶ τῆς προσώψεως, καὶ οὐδεὶς ἐκείθεν ἐξήρχετο ἤχος· ἂν δὲ ποτὲ ἡ ἀκοή του ἐπίστευεν ὅτι ἐφέροντο διὰ τοῦ ἀέρος ψιθυρισμοὶ φωνῶν ἀνθρωπίνων, ἀνεγνώριζεν ἀμέσως ὁ Ἀνδρέας ὅτι ἄνεμος νυκτερινὸς ἔσειε τὰ φύλλα, καὶ παρήγε τοὺς διακεκομένους ἐκείνους ψιθυρισμοὺς ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ κήπου.

Ἀλλὰ δὲν ἦτον ἀνάγκη ν' ἀκούσῃ διὰ νὰ μάθῃ, διὰ νὰ νοήσῃ, διὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸ πᾶν. Ἐν περιστάσει τοιαύτῃ, τίς ἀνὴρ ἠδύνατο νὰ προτείνῃ καθ' ἑαυτοῦ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν; Ἐκ διαλειμμάτων δὲ παροξυσμοῖς τις λήρου τοσοῦτον βέβαιος διέπλεγε τὸν μυελὸν τοῦ Ἀνδρέου ὥστε ἐπλησίαζε τὰ δρύφρακτα ἐπὶ σκοπῷ νὰ τρομάξῃ τοὺς ἐραστὰς, ἐκχύνων τὴν βροντώδη ἐκείνην φωνήν, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ ποιητής, τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν ἀντηχοῦσαν εἰς τὰ ἔρημα δάση καὶ διαχύνουσαν εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα τὴν χροιάν τοῦ θανάτου.

Καὶ διέβρεεν αἱ ὥραι, ἐὰν ὥρας δύναται τις ν' ἀποκαλέσῃ τὴν αἰωνιότητα, ἣν διέρχεται ὁ θνητὸς ἐν τῇ ὁδύνῃ τοῦ ἔρωτος. Ἐλαφρά τις γραμμὴ ὀπαλίου διέδραμεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων, καὶ ἀστέρες τινὲς σποράδην καὶ μακρὰν πλανώμενοι εἰς τὸν σκοτεινὸν κόλπον τοῦ οὐρανοῦ ὠχρίασαν κατὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο φῶς τῆς αὐγῆς. Κατὰ τὴν ὥραν δ' ἐκείνην ὅτε οὐδὲ νῦξ εἶναι πλέον, οὐδὲ λυκαυγὲς εἰσέτι, ὁ Ἀνδρέας ἤκουσε λίαν διακεκριμένως τριγμὸν θύρας καὶ δοῦπον βημάτων ἐντὸς τοῦ κήπου. Ἐβάδιζε δὲ τις ἔσθθεν πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ δρύφρακτα, καὶ νέον μυστήριον ἤρχιζεν. Ὁ Ἀνδρέας ἐκρύβη ὀπίσω χυμοκλάδων λευκῶν κληθῆς παρὰ τὴν δρύφρακτον πύλην, καὶ ἡ καρδία του ἐπαλλε διὰ τοσαύτης σφοδρότητος ὥστε ὀλίγου δεῖν δὲν ἤκουσε τὸν ἐξῆς διάλογον.

— Ἐκοιμήθης ὀλίγον, σὺ Βαλεντίνε ; — Πολυλὰ ὀλίγον, Κύριε Κόμη. — Θὰ κοιμηθῶ ἐγὼ πιθανῶς ὕλην τὴν πρῶτην, καὶ νὰ μὴν ἔλθῃς εἰς τὸ δωμάτιόν μου παρὰ τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς . . . ὅποια νῦξ Βαλεντίνε !

Οἱ δύο διαλεγόμενοι διήλθον, καὶ περῶντες τὴν λιθόστρωτον ἐγένοντο ἀφανεῖς εἰς τὰ βάθη τὰ εἰσέτι σκοτεινὰ τῆς δενδροστιχίας τοῦ Λαοῦ.

Ὁ δὲ Ἀνδρέας ἐξῆλθε τῆς κρύπτης αὐτοῦ, καὶ εἶπε μειδιῶν ὡς οἱ κολασμένοι.

— Ναί, καλῶς ἤκουσα, ἐξέβαλε τὴν περιώνυμον κραυγὴν τῆς χαρᾶς τοῦ λατίνου ποιητοῦ, *qualis nox dii deaequo!* Καὶ ζῶ ἀκόμη ἀφοῦ ἤκουσα τὴν φωνὴν αὐτὴν!

Ἐπειτα ζοφεράς παραφροσύνης ἰδέει κατέλαβον τὸν ἐγκέφαλόν του· ὁ λῆρος ὠμίλει ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τῷ ἐέπνευε τὸν μάλιστα ἀλλόκοτον μονολόγον ὃν ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ θραυστάτη τῶν πράξεων.

— Ναί· τὴν στιγμήν καθ' ἣν εὐρίσκομαι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ συλλογισθῶ! ἡ σκέψις εἶναι ἀρετὴ τῶν στιγμῶν τῆς ἡσυχίας. Κυριεύουν τὰ δασμωτήρια, ἐκδιάζουν τὴν θύραν τῶν Βασιλέων, εἰσορμῶσιν εἰς τὰς Βερσαλλίας καὶ εἰς τὸν Κερκαμεικόν, καὶ ὁ ἀναχαιτισθῶ ἐγὼ ἐνώπιον κιγκλίδων κήπου;

Ὁ τοίχος ἦτον χαμηλὸς ὁ δὲ Ἀνδρέας ἀνερρίχθη ἐπ' αὐτοῦ εὐχερῶς, καὶ μηχανικῶς ἔπρεπε ἐντὸς αὐτοῦ. Τὸ λυκαυγὲς ἐφώτιζε τὸν κήπον.

Ὁ ποιητὴς ἔφρυσεν ὡς ὁ ἐγκληματίας πρὸ τῆς στιγμῆς τοῦ ἐγκλήματος. ἤρχισε δὲ νὰ ἐννοῇ ὅτι εὐκολώτερον εἶναι νὰ ὑπερπηδήσῃ τις τὰς κιγκλίδας μεγάρου βασιλικοῦ, ἢ τὸν τοίχον οἰκίας κατοικουμένης ὑπὸ γυναικός. Δὲν ἔμελλε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἐνώπιον τῆς Βασιλίδης ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐφόδου. Ἀλλ' ἐδίσταζε καὶ ἀνεκόπτετο ἐνώπιον θύρας ἀνεωγμένης παρὰ τὸ πόδιον εἰς τὸ διάζωμα, καὶ ποτὲ θύρα δὲν τῷ ἐφάνη ἀσφαλέστερον κεκλεισμένη· ἐφαίνετο ὁ πρόδομος καὶ ἡ κλίμαξ ἡ ἄγουσα εἰς τ' ἀνώτερα δωμάτια. Οὐδεμίαν προφύλαξιν ἔσχευε ὁ ἐνοικητὴρ, ἀλλ' ἡ χαίνουσα ἐκείνη θύρα ἦτο τι τρομακτικόν.

Ἀφοῦ δὲ ἐσκέφθη ὁ Ἀνδρέας ἐπίστευσεν ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα παραπορὰ ἡ ἔκνοια τοῦ Κόμητος ἀφῆκεν ἠνεωγμένα τὰ δύο ἐκεῖνα θυροφύλλα.

— Ναί· εἶπε καθ' ἑαυτόν· ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης τοῦ Βαλεντίνου δὲν εἶχε τὰς αὐτὰς αἰτίας διὰ νὰ δεῖξῃ τοιαύτην ἀπροσεξίαν ὅποιαν καὶ ὁ κύριός του ὅστις ἠγγρύπνησεν εἰς τοιαύτην νύκτα.

Ἀνέμεινε δὲ ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ἡλίου τὴν ἔγερσιν διότι ὁ ἀστὴρ αὐτὸς ἐμπνέει θάρρος καὶ μεταβάλλει τὰς ἀβεβαιότητας τῆς νυκτὸς εἰς ἀποράσεις ἐξόχους.

Ὁ Ἀνδρέας ἠκούσθησε τὴν πρώτην ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου τὴν εἰσδύσαν εἰς τὸν πρόδομον· ἀλλ' ἐν τούτοις καὶ τὸ βῆμά του δὲν ἦτον εἰσέτι ὅσον ἔπρεπε ἀσφαλές· παρετήρησε τότε αἰθούσαν ἠνεωγμένην πρὸς τὰ δεξιὰ του· καὶ ἐκεῖ εἰσῆλθε. Τὸ πᾶν δὲ κατεδήλου γυναικὰ εἰς ὅλα τ' ἀντικείμενα ὅσα εἶδε· τὰ κομψὰ τραπέζια, τὰ μονοπόδια, οἱ σκύμποδες, ἦσαν ἅπαντα κεκοσμημένα διὰ τῶν λαμπρῶν καὶ χαρπῶν εἰκόνων ὅσαι

μαρτυροῦσι τὴν προυνσίαν τοῦ ὠραίου φύλου· ἀλλὰ μόνον τὰ ἰαπωνικά ἀγγεῖα περιεῖχον ἄνθη μαρμαμένα, καὶ μάλιστα εἰς τὸ πλευρὸν κήπου ἐνῶ ἀφθόνως ἔθαλλον αἱ πασχαλῖαι καὶ τὰ ἀπρίλεια ῥόδα.

— Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε, εἶπε καθ' ἑαυτόν· εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν εὐρισκόμεθα, γυνή, κυρίως αὕτη δὲν στοχάζεται ν' ἀνανεώσῃ καθ' ἡμέραν τὰ ἄνθη τῆς αἰθούσης τῆς.

Προέβαινε δὲ ἡ ἡμέρα, θόρυβος οὐδεὶς ἠκούετο οἰκέτης οὐδεὶς ἐγείρετο. Ἡ σιγὴ αὕτη ἐπέφερεν ἀνησυχίαν. Πέριξ δὲ τοῦ κήπου ἡ πεδιάς ἀντήχει ἀπὸ τῶν φαιδρῶν ψιθυρισμῶν τῆς ἐτησίου ὥρας.

Τότε περιέργεια ἀκατάβλητος παρέσυρε τὸν ποιητὴν· ἐχώρησε τὸ πρῶτον βῆμα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος καὶ ἐπειδὴ τὸ βῆμα τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ἀξίαν ἔχον, ἀνῆλθεν καὶ τ' ἀνωτέρω δωμάτια. Τέσσαρες θύραι ἦσαν ἠνεωγμέναι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς διάδρομον ὁλόφωτον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμήν ὁ θρασὺς ξένος προτεδῶκα νὰ ἴδῃ ἐξερχόμενον οἰκέτην τινά, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη τῷ ἐνεποίει πηγετὸν καὶ τὸν παρώτρυνε ν' ἀποχωρήσῃ ἐμφρόνως· πρὶν ἢ ἐπέλθῃ τὸ μέλλον σκάνδαλον.

Ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο. Τέλος ὁ Ἀνδρέας ἀπεράσισε νὰ εἰσδύσῃ εἰς ἐν τῶν δωματίων καὶ μόνον ἐπιπλα εὗρεν ἀτάκτως διακεείμενα, καὶ πάντοτε ἄνθη μαρμαμένα πρὸ χρόνου· ἐξηκολούθησε πανταχοῦ τὴν ἐπιθεώρησιν... Πανταχοῦ ἐρημία, ἐγκατάλειψις, οἶκος κενός!

Ὁ Ἀνδρέας τότε δὲν ἐφρόντισε πλέον κατὰ τὴν νὰ προφυλαχθῇ· ἐβάδισεν ἀποφασιστικῶς, ἐκραξεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ, ἐκλείσει τὰς θύρας μετὰ κρότου· ἐκραξε τοὺς περὶ τὸν Κόμητα Πρεσβύ. Ἡ αὕτη σιωπή. Ὁ ποιητὴς ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας, ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ἐσκέπτετο.

Ἀλλὰ μάντιν ἐσκέπτετο, οὐδὲν συμπέρασμα ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ ὅπερ ἔμελλε νὰ τὸν πείσῃ κατὰ τι ὀριστικῶς· μόνη δὲ τις ἀπόφασις τῷ ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀπόρασιν αὐτὴν ἀπεδέεχτο.

Ὁ Κόμης Πρεσβύ διέταξε τὸν Βαλεντίνον νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν κοιτῶνά του κατὰ τὴν μεσημβρίαν. Ὁ Ἀνδρέας ὅθεν προητοίμασε σχέδιόν τι ἐπιθέσεως, καὶ καταλείπων τὴν ἔρημον οἰκίαν, ἐπανῆλθεν οἰκαδὲ διὰ ν' ἀναπαυθῇ πρὸς ὀλίγον καὶ ὅταν ἔκρινεν ἀρμολίαν τὴν ὥραν μετέβη δι' ὁδῶν ἐρήμων εἰς τοῦ Κ. Πρεσβύ.

Ὁ δὲ Κόμης ἀπετελείου ἤδη τὸν εὐπρεπισμὸν του, ὡς μέγας ἄρχων ὅταν ὁ Βαλεντίνος ἀνήγγιλε τὸν Χανιέρον.

— Φίλτατέ μου Κόμη, εἶπεν ὁ ποιητὴς, μ' εἶπες χθὲς ὅτι δέχεσαι πᾶσαν ἡμέραν, καὶ ὠφελοῦμαι ἀπὸ τὴν ἡμερήσιον φιλοξενίαν σου. Ἐπειτα ἔχω σήμερον καὶ ἰσχυρόν τινα λόγον ὅστις μὲ ὑποχρεοῖ νὰ μεταχειρισθῶ καὶ μάλιστα νὰ καταχρασθῶ τὰς ἐπισκέψεις. Τὴν νύκτα ἠγγρύπνησα μὲ ἀ-

νησυχίαν θανάσιμον, καὶ εἰξεύρετε καλῶς· διατί . .
— Χενιέρε, εἶπεν ὁ κόμης διὰ τόνου λίαν φυσικοῦ, εἶσαι ποιητής, δηλαδὴ παιδίον. Δὲν σ' εἶχον εἰπεῖ χθές ὅτι ἡ γυνὴ διὰ τὴν ὁποίαν φροντίζεις δὲν διατρέχει κἀνένα κίνδυνον; Πιστεύεις εἰς τὸν λόγον μου ὡς εὐπατρίδου; — Μάλιστα, Κύριε Κόμη, σὲ πιστεύω· ἀλλ' ὅπως ἂν ἔχη, εἰμπορεῖς ἐν ἀγνοίᾳ σου ν' ἀπατηθῇς πρὸ ὁἰδίου; μετὴν κλητέραν πῆσιν τοῦ κόσμου, καὶ ὅταν πρόκηται περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς τιμῆς; γυναικὸς εὐγενούς, ὀφείλει τις . .
— Ὄφείλει, ὀφείλει, διέκοψεν ὑπολαβὼν ὁ Κόμης, ὀφείλει νὰ ἐμπιστευέται εἰς τὸν λόγον ἐνὸς Πρεσβύτου. — Εἰξεύρεις τὴν μεγάλην ἀπάτην τοῦ κόσμου, φίλτατε Κόμη; — Ὁχι, ποιητὰ, ἃς ἀκούσωμεν τὴν μεγάλην ἀπάτην τοῦ κόσμου. — Τὸνὰ πιστεύουσιν ὅτι οἱ ποιηταὶ εἶναι εὐήθεις. — Ἐγὼ δὲν εἶπα αὐτὸ, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα. — Δὲν τὸ λέγεις ποτὲ, ἀλλὰ τὸ στοχάζεσαι πάντοτε. — Ἐγὼ, ἃς ἰδῶμεν ποῦ θέλεις νὰ φθάσῃς μετὴν τὸ ἐπίγραμμα σου τοῦτο κατὰ τοῦ κόσμου; — Θέλω νὰ φθάσω ἐκεῖ, ἀγαπητέ μου Κόμη . . Εἶται εἰς μεγίστην ἀπάτην λέγων καὶ πιστεύων ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη δὲν διέτρεξε κἀνένα κίνδυνον τὴν παρελθούσαν νύκτα. — Φίλτατε Ἀνδρέα, καὶ ἂν ἐμελλον νὰ κεραυνωθῶ ἀπὸ ἐν ἐπίγραμμα, ἤθελον σὲ ὀνομάσει καὶ πάλιν ποιητὴν. — Ἀγαπητέ Κόμη, οἱ ποιηταὶ βλέπουσιν ὅτι, βλέπουν οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, καὶ ἁκόμη περισσότερον . . ὅτι, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν βλέπουν — ἔχουν τέσσερας ὀφθαλμοὺς, τὸ εἰξεύρομεν· ἔξακολουθεῖ. — Ἐξακολουθῶ . . Εἰξεύρω ἀπὸ φήμης ἀσφαλῶς, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα δύο ἄνθρωποι εἰσέδυσαν εἰς οἰκίαν τινὰ τῆς δεινροστοιχίας τοῦ Λαοῦ, μὲν σκοποῦς; ὅχι πολὺ συμφέροντας εἰς τὴν εὐγενὴ γυναῖκα, περὶ ἧς φροντίζομεν ἀμφότεροι.

Ὁ Ἀνδρέας ἀπήγγειλε τὴν φράσιν ταύτην διὰ θραδύτητος προμελετημένης; καὶ οἱ πρατινὸγλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ εἰσέδουον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀρχατοῦ αὐτοῦ. — Ἄ! αὐτὸ ἔμαθες! εἶπεν ὁ Κόμης διὰ τόνου ἐνῶ τεχνητὴ μὲν ἐπιδείκνυτο βεβαιότης, ἱκανὴ ὅμως ν' ἀπατήσῃ ἀκοὴν συνήθη. — Μάλιστα, ἀκριβὲς Κόμη, αὐτὸ ἔμαθες, καὶ μάλιστα βεβαιῶς εἰς βάρος τῆς τιμῆς μου ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀληθές· ταν. — Κ' ἐγὼ, Χενιέρε, ἐμμένω εἰς ὅ,τι εἶπα. — Μοῦ εἶν' εὐκολον νὰ σοῦ ἀποδείξω, Κόμη Πρεσβύτου, ὅτι ἡ οἰκία ὑπ' ἀριθ. 18 τῆς δεινροστοιχίας τοῦ Λαοῦ, κατελήφθη χθές τὴν νύκτα ἀπὸ δύο ἀνδρᾶς οἵτινες μόλις περὶ τὸν ὄρθρον ἀνεχώρησαν . . Ὅτε δὲ ἐξήρχοντο, εἶς τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶπεν «Ὁποία νύξ!» Αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ἔμεινεν ἄγνωντος. — Ἄ! ὁ ἀνὴρ ὅστις ἐπρόφερε τὸ ὠραῖον αὐτὸ ἐπιφώνημα ἔμεινεν ἄγνωντος! εἶπεν ὁ Κόμης μετὰ ἀδιαφορίαν ἀξιοσημείωτον. — Ναι· ἀλλὰ μοῦ ὑπεσχέθησαν νὰ μοῦ εἰπωσιν τὸ ὄνομα τοῦ ἄμα τὸ μάθουν. — Καὶ τί θὰ πράξῃς ἀφοῦ τὸ μάθης; — Ὅθ' ὑπάγω νὰ ὑπερκαπῶ τὴν γυναῖκα ταύτην κατὰ τῶν νυκτερινῶν σκευωριῶν. — Ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, δὲν ἐννοῶ τίποτε ἐξ ὧν μοῦ

Εὐτέρ. Τόμ. Ζ'. φυλ. 38)

λέγεις. — Δὲν με ἀποκαλεῖς πλέον ποιητὴν τώρα. — Καὶ ἐντοσούτω τώρα εἶσαι ποιητῆς περισσότερον παρά ποτε· ὑπάρχουν σύννεφα εἰς τὸ μέτωπόν σου, καὶ ὁμιλεῖς καθὼς ἡ Σίβυλλα τῆς Κύμης. Κόμη Πρεσβύτου, μετὴν συγχωρεῖς νὰ διασκεδάσω τὰ σύννεφά μου; — Ἐ! Παναγία μου, ἐν αὐτὸ σὲ ὠφελῇ μὴ στενοχωρεῖται καθόλου. — Θέλεις νὰ σοῦ εἰπω τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνώστου τῆς χθεσινῆς νυκτός; — Ἄ! ναι, μολονότι αὐτὸ μοῦ εἶναι πολὺ ἀδιάφορον. — Μοῦ ἐπιτρέπεις βεβαίως ὅ,τι μέλλω ν' ἀποκαλύψω; — Σοῦ ἐπιτρέπω τὸ πᾶν . . εἰπέ μοι τ' ὄνομα τοῦ ἀγνώστου. — Εἶναι ὁ Κ. Πρεσβύτου. — Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Κόμης γελῶν σαρδόνιον. — Σὺ ὁ ἴδιος, καὶ βεβαίως τὸ εἰξεύρεις. — Εἰς τὴν τιμὴν μου, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, δὲν εἰξεύρω τόσῳ καλὰ εἰς ποῖαν χλόνην τῆς δεινροστοιχίας τοῦ Λαοῦ ἐπεριπάτησες σήμερον τὸ πρωτὸν. — Ἐπειδὴ ὁμιλεῖς περὶ τιμῆς, ὀρκίσου ὅτι ψεύδομαι. — Ἐρχεσαι λοιπὸν νὰ μοῦ ὑπαγορεύῃς νόμους εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀγαπητέ Ἀνδρέα; Ἄ! πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇς ὅτι καταχράσαι τὰ προνόμια σου τοῦ 1789. — Φίλτατε Κόμη, ὑπεκρίνεαι. — ἔστω, μάλιστα ὑπεκρίνω· ἃς ἰδῶμεν δὲν εἰμι κύριος εἰς τὴν οἰκίαν μου; ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὑπεκρίνω; — Ἀστείεύεσαι πολὺ χαριέντως, Κόμη· ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου αἱ ἀστείότητές σου θὰ μεταβληθῶσιν εἰς λόγους σπουδαίους. — Ὅταν ἐνεργήσῃς καὶ με φυλακίσουν ὡς ἀριστοκράτην. — ὦ! Κύριε Κόμη! τὸν λόγον αὐτὸν θὰ τὸν ἀνακαλέσῃς. — Διατί, Κύριε Χενιέρε; δὲν παρατηρεῖς λοιπὸν ὅτι πρὸ ἡμισείας ὥρας μοῦ ὁμιλεῖς μετὰ ἀσυνήθη τινὰ τόνον καὶ ἐχθρικόν; — Πρόσεξε, Φίλτατε Κόμη, ἀλλάζεις τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας· τοῦναντίον ὠμιλήσαμεν πολὺ φιλικῶς. Ἰππεστήριξες μίαν πρότασιν, κ' ἐγὼ μίαν ἄλλην· σὺ ὁ ἴδιος μάλιστα μ' ἐνεθάρρυνες· ἔπειτα, ἀφοῦ σὲ ἀπέκρουσα μέχρι τῶν τελευταίων χρηματικῶν σου διὰ τῆς προκλητικῆς σου, τὸ μείδιμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τὰ χεῖλη σου, καὶ πρώτην ἡδὴ φοράν τὸ θελκτικόν σου βλέμμα ἔγινε σκοτεινόν. — ἔστω λοιπὸν, μάλιστα Ἀνδρέα, ναι· ἐγὼ ἐμῇθ-κα, τὴν παρελθούσαν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην. εἶσαι τώρα εὐχριστιμμένος; — Εὐχριστιμμένος ἐξ ἡμισείας. — ἔχεις πολλὰς ἀπαιτήσεις. — ἔχω δικαίωμα πρὸς τοῦτο. — Ἄς ἀκούσωμεν τὸ δικαίωμα. — Κόμη, ἀγαπῶ τὴν γυναῖκα ταύτην.

Τότε ὁ κόμης, Πρεσβύτου ὠρμήθη λίαν ἐλευθέρως εἰς τοιοῦτον ἀπλετοῦ ὁμηρικόν γέλωτα, ὁποῖον μόνα τ' ἀριστοκρατικὰ στέρνα δύνανται νὰ κρατήσωσι, σήμερον ὅτε οἱ θεοὶ τῆς Ἰλιάδος δὲν ὑπάρχουσι πλέον.

Ὁ δὲ Χενιέρος μέγα ἐξιστάμενος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐντεταμένους ἐβλεπε τὸν παροξυσμὸν τῆς χαρμολύνης αὐτῆς καθ' ὅλας τοὺς φάσεις καὶ ἀνέμενε τὸ τέλος ὅπερ ἐβράδυνεν ἐπὶ μακρόν.

— Ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα αὐτήν; ἠρώτησεν ὁ Κόμης.

Ὁ δὲ γέλως τοῦ ἐξέλειπεν ἤδη, καὶ μόνον οἱ ὕ-
41.

στεροι αὐτοῦ ἤχοι ἠκούοντο ὡς εἰς ὥδὴν μελοδράματος κωμικοῦ.

— Ναι, Κόμη, εἶπεν ὁ Χενιέρος διὰ τοῦ σεμνοῦ ἐκείνου ἥθους, ὅπερ συχνάκις ἐπανάγει τοὺς μεγάλους ποιητὰς εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν! μάλιστα! τί παραξένον βλέπεις εἰς τὸν λόγον αὐτόν; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω τὴν ἡλικίαν ἐκείνων, οἵτινες ἀγαποῦν. Μ' ἐξεβίασες τὴν ὁμολογίαν μου! ναί! ἀγαπῶ τὴν γυναῖκα ταύτην. — Χενιέρε, δὲν εἰμ- πορεῖς ἀκόμη νὰ συλλάβῃς ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς κωμικῆς ιδιότητος τῆς ὁμολογίας αὐτῆς; τοιαύτην δύναται τις νὰ εὕρῃ μόνον εἰς μίαν κωμωδίαν τοῦ Γολδόπου μεταφρασμένην ὑπὸ Καϊλάβα... Εἰ- ζεύρεις αὐτὴν τὴν κωμωδίαν; ἐπιγράφεται ὁ ἄ- φρων ἐραστής. Τὴν γνωρίζεις; — Ὁχι. — Ἀλ- λά τοῦλάχιστον γνωρίζεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς; — Κόμη σοῦ εἶπα ἤδη, χθές, ὅτι δὲν τὴν γνωρίζω καθόλου. — Λοιπὸν, φίλτατέ μου ποιητά, εἶναι ἡ σύζυγός μου!

*Προπαρασκευάζουσι τὸν περὶ τῶν
ὕπντων νόμον.*

Εἰς τὴν κεραυνώδη αὐτὴν ἀγγελίαν ῥηθεῖσαν ἐν γέλωτι σφοδρῶ, ὁ Ἀνδρέας Χενιέρος εὐρέθη εἰς τὴν στάσιν, ἣν ὁ πρὸς ἀδελφοῦ πρόγονός του Ὁ- βιδίος λίαν καλῶς περιέγραψε, τὴν στάσιν ἀνθρώ- που προσβεβλημένου ὑπὸ τοῦ σκηπτοῦ. Ζῇ ἀκόμη, ἀλλ' ἀγνοεῖ ἔαν ζῇ· ὅτε δὲ τὸ αἵματ' ἔρπον σύννεφον τὸ κατακαλύψαν τὸ μέσωπον τοῦ Χενιέρου διελύθη, ὁ λόγος ἐπανῆλθεν εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου.

— Κόμη, ἐπρόφερες ἓνα τῶν λόγων ἐκείνων οἵ- τινες διασπῶσι βιαίως τὸν διάλογον καὶ τὰς προσω- πικὰς σχέσεις. Ὑγιαίνει Κόμη Πρεσσού!

Ἐχώρησε δὲ τινὰ βήματα πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἐπέστρεψε τὴν κεφαλὴν ἀκούσας τ' ὄνομά του δις προφερόμενον ὑπὸ τοῦ Πρεσσού.

— Χενιέρε, Χενιέρε, εἶσαι περισσότερον παρὰ ποιητής, εἶσαι παιδίον· τέλος, γενοῦ ἀνὴρ. Πῶς! θέλεις νὰ διαλύσῃς τὴν φιλίαν μας, διότι εἶσαι ἐραστής τῆς συζύγου μου! Ἐὰν ἐπραττον τοῦτο θὰ ἤμην συγγνωστός· ἀλλὰ οὐ, σὺ δὲν ἔχεις τὸ δι- καίωμα νὰ διαλύσῃς τίποτε· σοῦ διαφιλονεικῶ τὸ δικαίωμα τοῦτο. — Κόμη Πρεσσού, εἶπεν ὁ Χενιέ- ρος· ἐπιστρεφόμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ποδῶν του, μὴ πειραχθῆς καθόλου διὰ τὴν εἰλικρινείαν μου... — Μὴ φοβεῖσαι τίποτε· λέγε. — Δὲν ἔχω διὰ σέ, μήτε μῖσος, μήτε ἀποστροφὴν· τούναντίον! ἀλ- λά, εἰμαι βιασμένος νὰ ἐξέλθω διότι μοῦ ἐμ- πνέεις φρίκην. ... — Διότι εἰμαι ὁ σύζυγός τῆς γυναίκῃς μου, εἶπεν ὁ Κόμης· γελῶν. Ἐχéis θαυ- μασίαν πολυτέλειαν εἰλικρινείας... Ὑγιαίνει λοι- πὸν Χενιέρε! καὶ προσέθηκε διὰ τόνου μᾶλλον χαλαροῦ, Ἰδοὺ ὁ ποιητής!

Ὁ δὲ Βαλεντίνος ὅστις περιεπάτει εἰς τὸν πρό- δαμον δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν Χενιέ- ρον νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς θύρας τῆς ἐπὶ τὴν ὁδόν.

Ἀλλὰ τὸν ὠδήγησε διὰ μέσου τοῦ κήπου, καὶ τῷ ἠνέωξε θύραν ἀγούσαν εὐθὺς πρὸς τὴν πεδιάδα, καὶ ἐπειδὴ ὁ ποιητής ρεμβάζων ὠδηγεῖτο ὡς ἀόμ- ματος, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως.

— Πρέπει νὰ εἴμεθα, τῷ εἶπεν ὁ οἰκέτης φρο- νιμώτεροι τώρα παρὰ ποτὲ, καὶ εἰζεύρετε διατί.

Κ' ἐπειδὴ ὁ Χενιέρος εἰσῆγα καὶ τότε ὁ Βαλεν- τίνος προσέθηκε.

— Δὲν εἰζεύρετε διατί; — Ὁχι· ἀπεκρίνατο ὁ Χενιέρος μηχανικῶς. — Διότι τὸ πρῶτ' εἶχαμεν εἰς Βεραλλίας πολὺ ἀχρείας εἰδήσεις ἀπὸ Πα- ρίσια... Φαίνεται ὅτι δὲν σὰ; μέλει τόσῳ πολὺ... ἐν τοσούτῳ... Γνωρίζετε αὐτὰ τὰ νέα; — Ὁχι· ἀπεκρίνατο ὁ ποιητής, ὡς τοῦ Βωκανσὸν τὸ αὐτό- ματον ὅπερ ἐπρόφερε τὸ μονοσύλλαβον τοῦτο. — Ἀ! δὲν τὰ γνωρίζετε!... Ἀκούετε λοιπόν. Θὰ νο- μοθετήσουν διὰ τοὺς ὑπόπτους. — Εὐχαριστῶ Βα- λεντίνε· εἶπεν ὁ ποιητής διὰ τόνου στυγνοῦ.

Καὶ ἐξεπῆλθε πρὸς τὴν πεδιάδα, καταλείπων τὸν Βαλεντίνον ὥσει ἀπόπληκτον.

Ὁ Ἀνδρέας ἐβάδισεν ἐπὶ μακρὸν κατὰ τύχην πρὶν ἢ στραφῇ πρὸς τινὰ ὅρον· τῷ ἐδέησαν δὲ ὡραὶ τινες πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς οἰκίας του, ἣν δὲν εἰζήτηι. Ἡ ψυχὴ του καταβεβλημένη διὰ τοῦ πό- νου, εἰζήτηι παρὰ τοῦ σώματος ἀνάπαυσιν τινὰ διὰ νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὴν δίωξιν τοῦ ἔρωτος ἐκείνου ἐν μέσῳ τῶν πολιτικῶν σκευωριῶν τῆς προγραφῆς. Τὴν τὸν ἔμελε αὐτὸν διὰ τὰς ἀπαιτήσεις φήμας τὰς ἐρχομένας ἐκ Παρίσιων! Εἶχε νὰ λύσῃ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν μυστήρια σοβαρώτερα. Τίς ἦτον ὁ κόμης ἐκεῖνος Πρεσσού ὁ καθειργμένος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ζῶν μακρὰν τῆς γυναίκῃς του; Τίς ἦτον ἡ γυνὴ ἐκείνη ἡ ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἀντίκλητος ἄγγελος φύλαξ ἐνὸς ποιητοῦ; Τίς ἦτον ὁ οἶκος ἐκεῖνος τῆς δεινροστοιχίας ὅπου ὁ Κόμης μετέβαινε πᾶσαν νύκτα εἰς τὴν μάλιστα ἀγίαν μοναζίαν, καὶ δὲν κατέλειπεν ἄλλα ἔχνη, ἢ θύρας ἠνεωγμένας καὶ ἄνθη μεμαρμένα; ἅπα- σα δὲ ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνδρέου Χενιέρου συνίστατο ἤδη εἰς τὰ τρία ταῦτα προβλήματα. Καὶ ἦσαν λίαν εὐθήεις ἐκεῖνοι οἵτινες τότε προπαρεσκευάζον νό- μους ἐναντίον τῶν ὑπόπτων! Οἱ προγραφεῖς ἄ- ρα ἐκεῖνοι, δὲν εἶχον οὔτε γυναῖκας οὔτε ἔρωτα;

Ὁ ποιητής ἀπεφάσις τι ὀριστικῶς, καὶ μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ σώματος, ἡ ψυχὴ ἐπαναλα- βούσα τὴν ἰσχύν τῆς ἥρξατο δρῶσα.

Ὅτε δὲ ἡ τελευταία λάμψις τοῦ λυκαυγοῦς ἀ- πεσβέσθη, ὁ Ἀνδρέας ἐξεληθὼν ἀσύλου τοῦ αὐτοῦ ὠδυσεν ἐπὶ τὸ κάταντες τῆς δεινροστοιχίας μέ- χρι τοῦ ἀριθμοῦ 18. Δὲν ἦτον εἰσέτι ὁ καιρὸς τῆς ἀφίξεως τοῦ Κόμητος· ἄρα ἠδύνατο ἄνευ φό- βου τῆς συναντήσεως νὰ εἰσβάλῃ καὶ δεύτερον εἰς τὸν κήπον διὰ τῆς ἡδὴ γνωστῆς αὐτῷ ὁδοῦ. Ἡ δὲ νύξ ἐνεθάρρυνε πρὸς τὴν τυχηράν καὶ λίαν κινδυνώδη ταύτην ἀπόπειραν, κινδυνώδη διότι ὁ ποιητής εἰζευρεν ὅτι ὁ Κόμης Πρεσσού, ἂν καὶ εἶχε τρελλὴν φιλαρέσκειαν εὐπατρίδου, ἔφερε ξί-

φορ, ὅπερ μετεχειρίζετο ἡρωϊκῶς ἐν καιρῷ τῷ προσ-
ήκοντι.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Ἀνδρέας διήλθε παρὰ τὴν
δεξιὰν πλευρὰν τοῦ οἰκίσκου, καὶ προσέβη ἵνα ἐξε-
τάσῃ συστάδα τινὰ δένδρων ὧν μεταξύ ἤθελε νὰ
ἐκλέξῃ καλὴν τινα νυκτερινὴν σκοπιάν.

Ἐνῷ δὲ διερεῦνα ὅλα τ' ἀποκέντρα μέρη τοῦ
μικροῦ περιβάλλου, ἐβάδισε κατὰ τὸ μήκος σιδη-
ροῦ φράκτου ἀποχωρίζοντος τὸ κτήμα ἐκεῖνο ἀπὸ
τοῦ γειτονικοῦ, καὶ ἀποτείνων βλέμμα πρὸς τὰ
ἔξω, εἶδε γυναῖκα ὀδεύουσαν βραδέως καὶ ἐν βε-
βασμῷ πρὸς δενδροστοιχίαν θολωτὴν, κατὰ τὸ μέ-
ρος τοῦ σιδηροῦ φραγμοῦ. Ἡ νύξ ἦτον λίαν ζο-
φώδης, καὶ ἔπρεπε πολὺ νὰ προσέξῃ εἰς τὴν διά-
κρισιν τῆς ὁράσεως πρὶν ἢ ὀνομάσῃ τὸ ἀντικεί-
μενον.

Διὰ τοῦτο εἰ καὶ τοιοῦτους μαύρους ἔχων λο-
γισμοὺς, ὁ Χενιέρος δὲν ἐκράτησε τὸ μεδίμαξ του
λέγων καθ' ἑαυτὸν.

— «ὦ ὀπτασία τοῦ ἔρωτος! δι' αὐτῆς βλέ-
πομεν πανταχοῦ ὅ,τι ζητοῦμεν. Δὲν εἶμαι ἄρα
πολὺ ἀνόητος ἂν πιστεύσω ὅτι ἀναγνωρίζω τὴν
γυναῖκα ταύτην ὡς τὴν κόμησσαν Πρεσσύ;

Ἐν τούτοις δὲ, ἐπειδὴ τὸ ὄνειρον τὸ προτιμῶ-
μεν κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς πραγματικότητος,
ἐπειδὴ ὑπάρχει πάντοτε εἰδός τι εὐτυχίας εἰς τὸ
βλέπειν τὴν ξένην γυναῖκα, ἥτις ὁμοιάζει πρὸς
τὴν ἀγαπωμένην, ὁ ἡμέτερος ποιητὴς ἐστηρίχθη
ἐπὶ τὸ μεθόριον δρύφακτον ἀποκρύπτων τὴν κε-
φαλὴν του διὰ σαροῦ πλατέων φύλλων ἅτινα ἡ
ῥα τοῦ ἔτους ἀφθόνης ἐξέχυνε, καὶ συγκρατῶν τὴν
πνοὴν του εἶδε διαβαίνουσαν κατὰ δύο πόδας ἀπ' αὐ-
τοῦ τὴν ὥραιαν γείτονα.

Ἄν δὲ καὶ τὸ σκότος ἦτον πυκνὸν ὑπὸ τὸν σκιε-
ρὸν θόλον τῆς δενδροστοιχίας τοῦ κήπου, ὁ Ἀν-
δρέας ἀνεγνώρισε τὸ ἀνάστημα, τὸ σχῆμα, τὸ βά-
δισμα τῆς Κομήσεως καὶ τὸ ἡμίστιχον ἄλλου ποιη-
τοῦ προγόνου του ἐπίσης, τῷ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν
μνήμην.

Τίς γ' ἀπατήσῃ δύναται ἐρῶντα ἢ ἐρῶσαν ;»

— ὦ! δὲν ἀπατάμαι, διελογίσαστο, μὴ δυνά-
μενος νὰ φωνάξῃ.

Ἡ δενδροστοιχία εἰς ἣν ἡ νέα γυνὴ προώρισε
τὸν νυκτερινὸν περίπατόν της δὲν ἦτον μακρά·
λοιπὸν διέβαινε καὶ πάλιν ἐπανήρχετο ἐνώ-
πιον τῶν ἐταστικῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἐξετό-
ξευον ἀκτῖνας ἵνα φωτίσωσι τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ ἀφίξις ἄλλης τινὸς γυναικὸς ὑπὸ τὴν δενδρο-
στοιχίαν διέλυσε τὴν τελευταίαν ἀμφιβολίαν τοῦ
ποιητοῦ· ἡ ἄρτι ἐλθοῦσα ἦτο βεβαίως ἡ ἀκόλου-
θος, ἡ ἡ φίλη τῆς Κομήσεως, ἄλλω· τε ὁ διάλογος
ὃν ἀμέσως συνέδεσαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἐξετίθει
ἀσυνάρτητα ῥήματα πρὸ τῆς σκοπιᾶς τοῦ ποιη-
τοῦ καὶ ἐπρόδιδε τὴν ὥραιαν ἄγνωστον.

Ὁ Χενιέρος ἐν τῷ τρόπῳ τούτῳ ἤκουσε λίαν
διακεκριμένως τὰς ἐπομένους ἀκολουθούσας λέξεις
ἀλλὰ σημειώσεως ἀξίας αἵτινες ἐρέθησαν κατὰ
τὴν διάβασιν. — Κάνεις δὲν ἐφάνη πλέον εἰς...

Πλαστὴ προθυμία, ἥτις ... — Ναί· ὁ κηπουρὸς εἶ-
ναι βεβαίως γέρον χωρὶς ... — Πρέπει ἀκόμη νὰ
δυσπιστῇ κἀνείς καὶ εἰς τοὺς μουσουργοὺς ἐκεί-
νους ... — Μία οἰκία ἀλλάζει ἀπὸ ... — Ἐντο-
σοῦτῳ πρέπει νὰ προσέχωμεν ... Καὶ ἔπειτα ποῦ
εἴμπορεὶ κἀνείς νὰ καταφύγῃ ὅταν ... — Ἐὰν ὁ
Κ. Χενιέρος δὲν ἔχει καθόλου...

Εἰς τ' ὄνομα δὲ τοῦτο ὅπερ διερχόμενον ἔφλε-
ξε διὰ τοῦ αἵρος τὸ οὐ, τοῦ ποιητοῦ, πᾶν ὅ,τι
ἐσκόταζε διεσκηδασθῇ ὡς ἂν ὁ ἥλιος διεπέρα τὸν
θόλον τῶν δένδρων· ὁ Χενιέρος ἐπεκαλέσατο εἰς
βοήθειαν πᾶσαν τὴν ἡθικὴν ἰσχύν ἵνα φωτισθῇ
αὐτὸς οὗτος, καὶ ἐμείνῃ εἰς ἀπόφασίν τινα.

Ἀκριβῶς δὲ τότε ἠκούσθη τριγμὸς θυρῶν ἀνοι-
γομένων καὶ βήματα κωπαίνόμενα ἐπὶ τῆς χλόης.
Δύο ἄνδρες ἀνέβαινον ἐν προφυλάξει τὸ πόδιον
τῆς ἐρήμου οἰκίας. Τίνες δὲ ἦσαν οἱ νυκτερινοὶ οὗ-
τοι ξένοι ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν, διότι ἦσαν ὁ
Κόμης Πρεσσύ καὶ ὁ Βαλεντίνος· ἀφικνοῦντο δὲ
κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καθ' ἣν καὶ τὴν προτεραιάν.

Καὶ οὕτω τὸ πᾶν ἐξηγεῖτο· αἱ ἀκτῖνες ὅλαι
ἐφώτιζον συγχρόνως τὰ μυστήρια ἐκεῖνα καὶ τὰ
σκότη. Ἡ ἔρημος οἰκία ἦγε διὰ περιστροφῆς ἀπο-
κεκριμένης εἰς τὴν κατοικουμένην. Οἱ δὲ δύο σύ-
ζυγοι κεχωρισμένοι βεβαίως ἔνεκα τῶν περιπε-
τειῶν τῆς ἐπαναστάσεως συνήρχοντο πᾶσαν ἐσπέ-
ραν τῇ βοηθείᾳ τῆς γειτονίας τῶν δύο ἐκεῖνων κή-
πων. Ὁ ἀριθμὸς 18 ἦτον διόδος ἀπόκριτος πρὸς
τὸν ἀριθμὸν 19. Ὁ σιδηροῦς φράκτης ἦτον ἀναμ-
φιβόλως μέση τις θύρα ἀόρατος ἐν τῷ σκότει, ἀλλ'
ἥτις ἔμελλε ν' ἀνοιχθῇ ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Κόμη-
τος. Αἱ ἰδέαι αὗται διέβησαν ἀστραπηδὸν τὸ μέ-
τωπον τοῦ ποιητοῦ ὅτε ἀκούσας τὸν τριγμὸν καὶ
τὰ βήματα εἶδε τοὺς δύο ἄνδρας.

Ὁ ποιητὴς ἔσφιγξε τὰς κιχλίδας τοῦ κήπου διὰ
χειρῶν σπασμωδικῶν, καὶ ἀνέμενε τὰς λοιπὰς ἀπο-
καλύψεις τῆς φοικτῆς ἐκεῖνης νυκτός.

(ἀκολουθεῖ).

ΒΑΤΙΛΔΗ

(Συνέχεια ὅρα φυλ. 37).

Ἡμέραι πολλαὶ πηρῆλθον ἐν φόβῳ καὶ ἐν δα-
κρύοις διὰ τὴν ζωὴν τῆς Βατίλδης· ἀπὸ τοῦ Ἀρ-
καμβώδ καὶ τῆς Πλεκτρούδης μέχρι τοῦ ἐσχάτου
δούλου, πάντες ἐλάτρευον τὴν Βατίλδην, αἱ καρ-
δαίαι ὅλων εἶχον θελχθῇ ἀπὸ τὴν μετριοπροσύνην
καὶ τὴν ὠραιότητά της πρὸ πάντων δὲ ἀπὸ τὰς
ἀγαθοεργούς πράξεις της· δὲν ὑπῆρχε δυστυχὴς
ὅστις δὲν ἔτρεχε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειάν
της, καὶ ὅταν αὕτη ἠναγκάζετο νὰ ἀρνηθῇ, καὶ
αὕτη ἡ ἀρνήσις της εἶχε θέληγερὸν τι, δυνά-
μενον ὡς ἡ εὐεργεσία νὰ ἐνσπερῇ ἀνακούφισιν καὶ
γλυκύτητα. Διὰ τῆς χειρὸς τῆς Βατίλδης ἡ Πλεκ-